

ת"פ 40462/05/17 - מדינת ישראל נגד מחמוד מוסא (עציר) - בעצמו, עלאן דאהר (עציר) - בעצמו, מחמד זידאת - לא בעניינו

בית-משפט השלום בבאר-שבע

ת"פ 40462-05-17 מדינת ישראל נ' מוסא (עציר) ואח' 4 ביוני 2017

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

על-ידי באת-כוחה עו"ד ליבנת רחמים-בנני

נגד

הנאשמים

1. מחמוד מוסא (עציר) - בעצמו

על-ידי בא-כוחו עו"ד האיל אבו גררה

2. עלאן דאהר (עציר) - בעצמו

על-ידי בא-כוחו עו"ד שחדה אבו מדיעם

3. מחמד זידאת - לא בעניינו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת-דין

(בעניינם של הנאשמים 1 ו-2)

על יסוד הודאת הנאשמים הנני מרשיע כל אחד מהם בכניסה לישראל שלא כדין.

ניתנה והודעה היום, י' בסיוון התשע"ז, 4 ביוני 2017, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

גזר-דין

(בעניינם של הנאשמים 1 ו-2)

הנאשמים הורשעו על-פי הודאתם בעברה של כניסה לישראל שלא כדין. על-פי המתואר בכתב האישום שהו הנאשמים

ביום 15.5.17 בצומת דבירה מבלי שיש ברשותם אישור שהייה או כניסה כדין.

במעשיהם האמורים לעיל פגעו הנאשמים בערך המוגן של ריבונות המדינה לקבוע מי יבוא בשעריה, והסדרת שוק העבודה. בעקיפין יש בכניסתם של הנאשמים לישראל, שלא תחת עינם הפקוחה של גורמי הביטחון, כדי להביא לפגיעה בביטחונו של הציבור ולו ברמה הפוטנציאלית. בהקשר לכך ראה דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מ"י (9.12.14) (להלן: "אלהרוש"):

מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בבטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפגיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין... אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה.

בעניין אלהרוש הכיר בית-המשפט בכך שמצב בטחוני עשוי להשפיע על העונש שייגזר על הנאשם:

מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הבטחוני. היא עשויה להשתנות עם שינוי העתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז. יש לבחון ולהתאים מעת לעת את מתחם העונש ההולם ואת העונש הראוי בתוך המתחם בגין עבירה זאת על פי תנאי הזמן והמקום, כך שאת מסקנתנו בפסק דין זה יש לבחון על רקע נסיבות ומצב בטחוני נתון.

על ההחמרה המתבקשת נוכח המצב הביטחוני הרעוע השורר במדינה, ר' נימוקיו של בית-המשפט, בין היתר בת"פ 44226-11-15, בת"פ 3939-12-15, בת"פ 65591-11-15 וכן בעפ"ג 62917-10-15, בעפ"ג 46537-10-15, בעפ"ג 63731-10-15, בעפ"ג 62917-10-15 ובעפ"ג 57021-10-15, פסקאות 13-14, לרבות הפסיקה המצוטטת שם. נימוקים אלו יפים גם לעניינם של הנאשמים שבפניי, בהבחנה המתבקשת.

אכן, לשמחת כולם המצב הביטחוני השתפר מאז ניתנו אותם גז"ד אליהם הפנה בית-המשפט וכנגזר מכך יש מקום לקבוע מתחום עונש שונה במעט. לצד האמור לעיל, אין בידי בית-המשפט לקבל הטענה כי השיפור במצב הביטחוני הינו כזה המצדיק התעלמות מרכיב זה ומשיקולי הרתעת היחיד בקביעת מתחם העונש ההולם. לדאבונו, גם כיום אנו עדים באופן תדיר לפיגועים שונים המבוצעים בתחומי הקו הירוק ומחוצה לו, ואין לומר כי "הארץ תשקוט 40 שנה" ואף לא קרוב לכך.

יתר על כן, וכפי שצוטט לעיל בעניין אלהרוש, הענישה בנוגע לעבירת השב"ח יכול ותשתנה אף מאזור לאזור. בענייננו, וכידיעה שיפוטית, ישנם האזור המכונה "ג'ימבה" ופתחת רמאדין, שבהם אין מצויה גדר. נתון זה מביא לכך ששוהים בלתי-חוקיים רבים, אף כאלו המתגוררים באזור השומרון, מדרימים, חוצים את הקו הירוק באותם אזורים וממשיכים דרכם אל טבורה של המדינה.

על רקע האמור לעיל, יש לבחון את הנסיבות הקונקרטיות האופפות את הכניסה של הנאשמים לישראל שלא כדין. ביחס לכך ניתן לומר, כי זו נמצאות במדרג הנמוך. מדובר בכניסה לצורכי פרנסה ללא עבירות נלוות. הנאשמים שהו על פי הנלמד תקופה קצרה בשטחי המדינה, וביקשו לצאת חזרה לביתם. יוקדם המאוחר ויצוין כי במובנים רבים הלכת אלהרוש אינה רלוונטית לנאשמים שבפניי שכן זו לקחה באופן חריג היעדרו של עבר פלילי כחלק מקביעת המתחם. כפי שיפורט בהמשך, לכל אחד מהנאשמים עבר פלילי, בין אם מבית-משפט צבאי ובין אם מבית-משפט ישראליים.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשמים מן הראוי שינוע בין מאסר בפועל בן מספר ימים ועד שמונה חודשים מאסר בפועל בגין כניסה יחידה.

בקביעת עונשם של הנאשמים ולקולא תילקח בחשבון הודאתם שיש בה משום נטילת אחריות והבעת חרטה. המדובר בתושבי השטחים אשר מעצרו ומאסרום קשים אף יותר מאשר דרך הכלל, נוכח העדרה של מעטפת תומכת. בעניינו של נאשם 1 הרי שמצוקה כלכלית הביאה אותו לפעול כפי המתואר לעיל, ואילו בעניינו של נאשם 2 - כניסתו נועדה לפגוש את אשתו וילדיו, אשר על-פי דבריו לא יצא לו לראותם זה שנה וחצי. עוד בעניין נאשם 2 יש לקחת בחשבון את הבעיה הרפואית שממנה הוא סובל (הרנייה) אשר על-פי דבריו מצריכה התערבות כירורגית שאינה מבוצעת בהיותו במעצר.

מנגד ולחומרה יש לקחת בחשבון את עברם הפלילי של שני הנאשמים. בעניינו של נאשם 1 - לחובתו הרשעה מבית-משפט צבאי משנת 2014 בגין ביצוע מגוון עבירות ביטחוניות. הרשעה זו כוללת עברה של חברות בהתאגדות בלתי-חוקית, ייצור אמל"ח וחומרי נפץ משנת 2013, לצד ביצוע עבירות של ידיו אבנים והשלכת בקבוק תבערה משנת 2008. בגין עבירות אלו הושטו על הנאשם 20 חודשים מאסר בפועל לצד ענישה צופה פני עתיד.

גם לנאשם 2 הרשעה מבית-משפט צבאי בעלת נופך ביטחוני, ובאופן קונקרטי הרשעה משנת 2004 בגין החזקת נשק, תחמושת או חומרי חבלה, שבמסגרתה הושתה על נאשם 2 שנת מאסר בפועל. יתר על כן, לחובת הנאשם 2 עוד שתי הרשעות קודמות, האחת משנת 2014 והשנייה משנת 2016, בגין כניסה לישראל שלא כדין, כאשר במסגרת הרשעתו משנת 2014 הורשע הנאשם גם בעברה של תקיפת בת-זוג ונגזרו עליו שישה חודשים מאסר בפועל.

כחוט השני הכירה הפסיקה בכך שכניסתם של תושבי האזור שלחובתם עבר ביטחוני מחייבת החמרה ואף החמרה משמעותית, שכן כניסתם של אלה שלא תחת עינם הפקוחה של גורמי הביטחון יש בה כדי ליצור פוטנציאל רב יותר לפגיעה בביטחון הציבור, ור' בהקשר לכך בין היתר עפ"ג 32479-07-12, ת"פ 44867-11-13 ות"פ 19964-07-12 והפסיקה המפורטת בהם.

בסופם של דברים, סבורני כי העונש שייגזר על הנאשמים מן הראוי שיהיה דומה, שכן מחד לנאשם 2 הרשעות רבות יותר, לרבות כניסה לישראל שלא כדין, יחד עם זאת הרשעתו מבית-משפט צבאי היא מלפני 13 שנה. מאידך, לנאשם 1 אין הרשעות בגין כניסה לישראל שלא כדין, יחד עם זאת זה הוכיח בשני אירועים שונים כי אינו מהסס מלפעול כנגד ביטחון המדינה, והרשעתו היא מלפני שלוש שנים, היינו תקופה קצרה יחסית. לפני משורת הדין לא אשית על הנאשמים עיצום כספי.

סוף דברי, מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

א. שלושה וחצי חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 15.5.17;

ב. שלושה חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעברו עברה לפי חוק הכניסה לישראל.

הנאשם 2 יובא עוד היום לאחר הדיון לרופא בית המעצר, שכן גם מבלי לקבל אסמכתא רפואית בית-המשפט מבחין בהרנייה (שבר) שממנה סובל הנאשם, דבר המצריך בדיקה ומתן טיפול רפואי בהקדם. ככל שלא ניתן לטפל בבעיה זו במסגרת שב"ס יש להביאו בהתאם לנהלים למוסד רפואי מתאים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית-המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, י' בסיוון התשע"ז, 4 ביוני 2017, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט